

Διακ. ΣΥΜΕΩΝ ΑΜΑΡΥΛΛΙΟΥ,
Υπογραμματέως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου.

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΣ

ΙΣΤΑΜΠΟΥΛΑ

1957

Εδ. Βρεταν. Κοινότη. Λονδίνου
Νομικὴ ἀμφιβόλῃ καὶ Περὶ τῆς
ἡμ. ἐπιφύσεως βασιλίας
1/1/957c
Ὁ ὑπογραμμιστὴς ἀμφιβόλῃ

Διακ. ΣΥΜΕΩΝ ΑΜΑΡΥΛΛΙΟΥ,
Ὑπογραμματέως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου.

**ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΣ**

(Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς «Ὁρθοδοξίας», τεύχος Α'. 1957).

ΙΣΤΑΜΠΟΥΛΑ
1957

SISMANOGLIO

ΕΑΝ ἡ Ἀνθρωπότης, ἐν τῇ ἱστορικῇ αὐτῆς πορείᾳ, θαυμάζη καὶ γεραίρη τὰς ἐκλεκτὰς ὑπάρξεις, αἱ ὁποῖαι ἐνσαρκώνουν τὰ ὑψηλὰ ἰδανικὰ τῆς ἠθικῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ· ἐὰν οἱ ἀριστεῖς τοῦ Πνεύματος καὶ οἱ ἱεροφάνται τῆς Ἰδέας ἐξαίρωνται καὶ ἐξόχως τιμῶνται ὑπὸ τῶν πεπολιτισμένων λαῶν, ἀναμφιβόλως οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι, Βασίλειος ὁ Μέγας, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καὶ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, δὲν ἔπαυσαν ν' ἀποτελῶσιν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας φωτεινὰ παραδείγματα εὐσεβῶν ἐπιστημόνων καὶ ποιμαίνων ἐκκλησιαστικῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων θὰ προσκομίζωσι τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην των ὡς ἐκδήλωσιν τιμητικὴν καὶ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν θὰ χαιρετίζωσι τὸ ἠθικὸν μεγαλεῖον, πρὸς τὴν αἴγλην τοῦ ὁποῦ οὐδεμία ἄλλη λαμπρότης εἶναι δυνατὸν νὰ παραβληθῇ.

Οἱ τρεῖς οὗτοι μέγιστοι Φωστῆρες ἐπροσωποποίησαν ἐν ἑαυτοῖς τὸν ἰδανικὸν τύπον τοῦ ἐν τοῖς γράμμασι μεμορφωμένου Χριστιανοῦ καὶ ἀνεδείχθησαν ἰνδάλματα ἕμιμυχα τῆς ἁρμονικῆς συνδέσεως Χριστιανισμοῦ καὶ θύραθεν παιδείας.

Ἐξεφωνήθη ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῶ, χοροστατούσης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρου μετὰ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Μητροπολιτῶν, τῇ 30ῇ Ἰανουαρίου, ἑορτῇ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ τῶν Γραμμάτων, ὅτε ἐπιτελεῖται καὶ τὸ Μνημόσυνον τῶν Ἰδρυτῶν καὶ Εὐεργετῶν τῆς Πατριαρχικῆς Μεγάλης Σχολῆς.

Ἐλάμπρυναν διὰ τῆς σοφίας των τὴν Ἐκκλησίαν, ἠρμήνευσαν θαυματοχάστως τὰς Ἁγίας Γραφάς, ἀνέπτυξαν φιλοσοφικώτατα τὰ Χριστιανικά δόγματα, ὑπερήσπισαν εὐστόχως τὸν Χριστιανισμὸν κατὰ τῶν Ἐθνικῶν, Ἰουδαίων, αἰρετικῶν καὶ ἄλλων πολεμίων αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἀρετὴ ὑπῆρξε τὸ προσφιλέσθαι καὶ περισπούδαστον μέλημα τοῦ βίου αὐτῶν καὶ ἐξέλαμψεν ὡς λατρεία πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὴν «συναΐδιον τῷ Θεῷ», ὑπὸ τὴν τριαδικὴν αὐτῆς μορφήν, τὴν θρησκευτικὴν, τὴν ἠθικὴν, τὴν ἐπιστημονικὴν. «Τῆς φωνῆς αὐτῶν ἤκουσαν τὰ ἔθνη καὶ τῆς κραυγῆς αὐτῶν ἐπλήσθη ἡ γῆ» (Δαυὶδ).

Ἄλλ' ἡ παρούσα ἑορτὴ, τὴν ὁποίαν λαμπρύνει πρωτοστατῶν αὐτὸς ὁ σεπτὸς ἡμῶν Πρωθιεράρχης καὶ ἀναδεικνύει τῶν Ἀρχιερέων ἡ ἱερὰ παρεμβολή, καὶ τῶν διδασκάλων ἡ πρόθυμος συμμετοχὴ, καὶ τῶν σπουδαζόντων αἱ φαιδραὶ χορεῖται, καὶ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ ἡ χαρμόσυτος συρροή, ἡ παρούσα, λέγω σεμνὴ ἑορτὴ, διεγείρει ἐν ἡμῖν αἰσθήματα θαυμασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν μνήμην τῶν σήμερον τιμωμένων Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων.

Καὶ ἡ κοινὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους συνείδησις ἀνέκαθεν ἀνεγνώρισεν αὐτοὺς ὡς τοὺς κατ' ἐξοχὴν Ἐμπνευστὰς καὶ Ἰθύντορας τῆς παρ' ἡμῖν Παιδείας καὶ Ἐπιστήμης.

Ἀπὸ τῆς ιδέας λοιπὸν ταύτης, ὡς ἀπὸ πηγῆς πλουσίας καὶ καλλιρρόου, θ' ἀντλήσῃ σήμερον, μὲ τὴν ἐνδυναμοῦσαν χάριν τῶν ἑορταζομένων Ἁγίων τριῶν Ἱεραρχῶν, τὸ θέμα καὶ τὴν πνοὴν ἢ φωνὴν τοῦ Ἱεροῦ Ἀμβωνος.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι,

Ἀγαπητὰ καὶ φιλόμουσα τῆς Ἐκκλησίας τέκνα,

Οἱ μεγάλοι σκοποὶ τῆς ζωῆς, τὰ ὑψηλὰ καὶ ἅγια ἰδανικά τῆς ἀνθρωπότητος, προάγονται καὶ ὀλοκληροῦνται μόνον ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως. Ἄλλ' ἡ ἐξ Ἀποκαλύψεως Χριστιανικὴ Ἀλήθεια, κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ διάδοσιν αὐτῆς ἀνὰ τὸν κόσμον, ἐνισχύετο καὶ ἐπλουτίζετο διὰ τῶν φθεγμάτων τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας. Ἡ κλασσικὴ Ἀρχαιότης, ὡς ἀπολλώνιον φῶς, ἐπλαισίωσε τὴν νεοφανῆ Θρησκείαν τοῦ Ναζωραίου, ἣτις, ἐν τῇ ἀνελίξει τῶν αἰώνων καὶ τῶν γενεῶν, ἀπέβη πηγὴ δημιουργίας ἀνωτέρων μορφῶν πολιτισμοῦ εἰς τὰ διάφορα στάδια καὶ τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς.

Ποία γλῶσσα ὁμως εἶναι ἱκανὴ νὰ παραστήσῃ κατ' ἀξίαν τὴν ἐσωτερικὴν συγγένειαν καὶ συμφυΐαν τῆς φιλοσοφικῆς γνώσεως καὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἀληθείας ; Ποῖος ἔχει τὴν ἀρμοδιότητα νὰ ἐκφράσῃ καταλλήλως ὅτι ἡ κλασσικὴ παιδεία ἐγένετο διὰ τὰ ἔθνη πρόδρομος καὶ παιδαγωγὸς εἰς Χριστόν ; Ποῖος ἄλλος, ἀδελφοί μου, ἀπὸ τὴν τριάδα τῶν Μεγάλων Ἱεραρχῶν καὶ Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων, οἱ ὅποιοι δεόντως ἐκτιμῶντες τὴν μορφωτικὴν ἀξίαν καὶ χρησιμότητα τῆς ἀρχαίας Φιλοσοφίας, ὑπελάμβανον αὐτὴν ὡς τὴν πνευματικὴν ἀξίην διὰ τῆς ὁποίας ἐπετεύχθη ἡ καλλιέργεια τοῦ ψυχικοῦ ἐδάφους τοῦ Ἐθνικοῦ Κόσμου διὰ τὴν καταβολὴν καὶ τὴν βλάστησιν τοῦ σπόρου τῆς Εὐαγγελικῆς Ἀληθείας !

Εἰς οἰονδήποτε στάδιον τοῦ βίου καὶ ἂν παρακολουθήσωμεν τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας, εἴτε εἰς τὴν Βιβλιοθήκην ἐπιδιδόμενους εἰς παντοίας μελέτας, εἴτε εἰς τοὺς σκληροὺς αὐτῶν ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας καὶ τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας, εἴτε εἰς τὴν ἐπ' Ἐκκλησίας διδασκαλίαν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν ἀληθειῶν τῆς Πίστεως, πανταχοῦ ἀναγνωρίζομεν τὰ ἀξιοζήλα πρότυπα Χριστιανῶν ἐπιστημόνων, πανταχοῦ θαυμάζομεν τοὺς ἐμπνευσμένους δημιουργοὺς φιλικῶν δεσμῶν μεταξὺ θρησκείας καὶ ἐπιστήμης, τοὺς ἀκαταπονήτους ἐργάτας τῆς εὐσεβοῦς παιδείας. «Τῆς φωνῆς αὐτῶν ἤκουσαν τὰ ἔθνη καὶ τῆς κραυγῆς αὐτῶν ἐπλήσθη ἡ γῆ».

Πόσον πράγματι ἰσχυρὰ καὶ καρποφόρος ἀπέβη διὰ τῶν τριῶν Ἁγίων Ἱεραρχῶν ἡ συνεργασία θύραθεν παιδείας καὶ Χριστιανισμοῦ, φιλοσοφικῆς γνώσεως καὶ ἀποκεκαλυμμένης Ἀληθείας ! Διὰ ταύτης ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία ἀναδιβάσσεται ἀπὸ τῶν κατακομβῶν, ὅπου ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας περιδεῆς ἐκρύπτετο, ἐπὶ τὸν θρόνον τῶν Καισάρων καὶ τὴν ἔδραν τῆς Ἀκαδημίας.

Ἡ πίστις τοῦ Ἐστανρωμένου ἀνακηρύσσεται πλέον βασιλεὺς τοῦ κόσμου, περιβεβλημένη τὸν θεοῦφαντον μανδύαν, τὸν καταπόρφυρον ἐκ τοῦ αἵματος τῶν Μαρτύρων.

Ἡ Θρησκεία τοῦ Ναζωραίου ἀναδεικνύεται θρησκεία τῶν βασιλέων καὶ τῶν φιλοσόφων, πίστις τῶν πλουσίων καὶ τῶν ἰσχυρῶν.

Ἴδου λοιπὸν, ἀδελφοί μου, ποία ὑπῆρξεν ἡ λαμπροτέρα καὶ ἀγιωτέρα κατάκτησις τῶν Ἁγίων τούτων Πατέρων καὶ Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἐν μέσῳ τοῦ ἠθικοῦ καὶ πνευματικοῦ μαρμαροῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Κόσμου, ἀντηγεῖ καὶ ἐπιβάλλεται ἡ σεμνὴ καὶ πειστικὴ φωνὴ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Ἡ ἀκαταμάχητος ἐπιχειρηματολογία καὶ τὸ ἐμβρυδὲς φιλοσοφικὸν πνεῦμα τοῦ Γρηγορίου, τοῦ Χριστιανοῦ τούτου Πλάτωνος, καταρρίπτει τὰ σοφίσματα τῶν σοφιστῶν. Τὸ δῆμα τῆς Πηνυκὸς σιγᾷ πλέον

καὶ παρακαμάζει, διότι ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἱ. Ἀμβωνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀγορεύει ὁ τῆς Ἐκκλησίας Δημοσθένης, ὁ Χρυσορρήμων Ἰωάννης.

Ἐμπνευσμένοι Ὁραματισταὶ ὡς ἦσαν, ἐβίωσαν τὰ μυστήρια τοῦ Πνεύματος, τοῦ ἀποκαλυφθέντος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καὶ διὰ τῆς ἀμφιλαφούς παιδείσεως καὶ τῶν ὑπερόχων συγγραφῶν αὐτῶν, ἐγένοντο ἀπαράμιλλοι ἐκπρόσωποι καὶ γνήσιοι φορεῖς τοῦ πνεύματος τῆς ἐλευθέρας ζητήσεως τῆς ἀληθείας ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς δογματικῆς διδασκαλίας, τοῦ πνεύματος δηλ. ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἐὰν κατὰ τὸ ἀρχαῖον λόγιον «κατόπρω μὲν ἐμφανίζεται τύπος τῆς μορφῆς τοῦ σώματος, ὁμιλίας δὲ καὶ λόγοις τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος χαρακτηρίζεται», τὰ συγγράμματα τοῦ Βασιλείου, τοῦ Γρηγορίου καὶ τοῦ Χρυσοστόμου, ἀποπνέοντα τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν σοφίαν, οὐχὶ μόνον ἐμφαίνουσι τὸν ὑπέροχον ἠθικὸν χαρακτήρα τῶν Ἱερῶν τούτων Ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκτινοβολοῦν τὴν οἰκουμενικότητα καὶ τὴν καθολικὴν σκέψιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ὁποία, ἐν τῇ μακραίῳ αὐτῆς ἱστορίᾳ, ἐστερέωσε τὴν διοίκησιν καὶ τὴν λατρείαν εἰς τὸ δόγμα, ἀπέφυγε τὰς μονομερείας καὶ ἔταμε μεταξὺ τῶν ἀντιθέσεων τῶν δύο Σχολῶν, τῆς Ἀριστοτελιζούσης Ἀντιοχειανῆς καὶ τῆς Πλατωνιζούσης Ἀλεξανδρινῆς, τὴν μέσιν καὶ βασιλικὴν ὁδόν.

Ἐὰν πάλιν ἡ ἀρχαία τραγωδία μὴ τὴν ψυχὴν εἰς τὴν ποίησιν τοῦ πόνου καὶ ἀποκαθαίρει τὴν φαντασίαν μὲ τὴν ἀγνότητα τῆς σκέψεως, ἐὰν αἱ κραυγαὶ τῆς Ἐκάβης καὶ τὰ θρηνώδη λαλήματα τῆς Ἀντιγόνης συγκινοῦν τοὺς αἰῶνας, αἱ ἀπειράριθμοι ὅμως συγγραφαὶ καὶ τὰ ἔργα τῶν τριῶν Μεγάλων Πατέρων καὶ Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων ὀδηγοῦν τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν νοσταλγικὸν προορισμὸν του, πρὸς τὴν ἐξἄγνισιν, τὴν λύτρωσιν, τὴν θέωσιν.

Ὅλος ὁ θησαυρὸς οὗτος δὲν ἀντιλαλεῖ μόνον τὰς τρικυμίας τῆς ἀνθρωπίνης ἀβύσσου καὶ τοὺς θορύβους καὶ τὰς ἀνησυχίας τῆς πονούσης ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπηχεῖ τὴν ἁρμονίαν τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος, τὴν γαλήνην τῆς συνειδήσεως, τὸ ἄσμα τῆς αἰωνίας ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Τοιαύτη ὑπήρξεν, ἐν ἀμυδρᾷ καὶ ἀτελεῖ σκιαγραφίᾳ, ἡ συμβολὴ εἰς τὴν καθόλου Χριστιανικὴν παιδείαν καὶ ἐπιστήμην τῶν τριῶν Φωστήρων τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ δικαίως ἀπέβησαν σύμβολα φωτεινὰ τῶν μεγάλων πνευματικῶν κατευθύνσεων τῆς Ἐκκλησίας, πρωτοπόροι τῆς ἀδελφώσεως Φιλοσοφίας καὶ Χριστιανισμοῦ, στῦλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς.

Δικαίως λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία ἔθεσε τὴν σχολικὴν ἡμῶν ἐκπαίδευσιν

ὑπὸ τὴν ἠθικὴν προστασίαν τῶν Τριῶν Ἀγίων Ἱεραρχῶν, ἀπὸ τῆς καθόλου ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου τῶν ὁποίων ἡ σπουδάζουσα νεότης θ' ἀντλή ὑψηλὰς ἠθικὰς ἀρχὰς καὶ θ' ἀνευρίσκη πάντοτε ὑπέροχα καὶ φωτεινὰ πρότυπα ὑγιούς μορφώσεως.

Εἰς αὐτοὺς εὐστόχος ἐφαρμόζονται οἱ θεόπνευστοὶ Ἀποστολικοὶ λόγοι «Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὧν, ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, μιμῆσθε τὴν πίστιν» (Ἑβραίους ιγ' 7).

Ἐκ τοῦ ιδεώδους τούτου, τὸ ὁποῖον ἐνσαρκώνουν οἱ μεγάλοι οὗτοι Ἱεράρχαι, πρέπει νὰ ἐμπνέωνται πρὸ πάντων οἱ ἐκπρόσωποι τῆς συγχρόνου Διανοήσεως καὶ τῆς Ἐπιστήμης καὶ ἡ σπουδάζουσα νεολαία, σήμερον μάλιστα, ὅτε ζῶμεν τὴν ἐπαύριον ἑνὸς παγκοσμίου πολέμου, ἀπειλήσαντος νὰ καταρτίσῃ τὰ πάντα εἰς ἐρείπια, σήμερον ὅτε ἡ ἀνθρωπότης καταγίνεται ν' ἀνασθιλήσῃ ἀξίας καταπεσοῦσας, νὰ περισυλλέξῃ τὸ συντετριμμένον, νὰ περιθάλλῃ τὸ ἀσθενές, ν' ἀνακαινίσῃ εἰς νέαν ζωὴν ὅ,τι περιεσώθη καὶ ἐπέζησε.

Τὸ ἐνδιαφέρον τῆς σωφρονούσης ἀνθρωπότητος ἤδη πρέπει νὰ στραφῇ πρὸς τὰ ἔσω, πρὸς τὰς ἀποξηρανθείσας πηγὰς τῆς ἐσωτερικότητος, πρὸς τὸν κόσμον τῶν ἀνθρωπίνων ἀξιών. Διότι χωρὶς πίστιν, χωρὶς ἀνάτασιν μέχρι τοῦ ὑπεραισθητοῦ, χωρὶς ἀφοσίωσιν εἰς ὑψηλὰ καὶ αἰώνια ἰδανικά, χωρὶς παροχὴν νοήματος εἰς τὴν ὑπαρξιν, οὔτε ἀποτελέσεις προσωπικότητος εἶναι δυνατὴ καὶ δημιουργία, οὔτε διατήρησις καὶ προαγωγὴ οἰουδήποτε πολιτισμοῦ ἀξίου τοῦ ὀνόματος τούτου.

Ἡ ἱστορία καὶ ἡ ψυχολογία εἶναι ἀψευδεῖς μάρτυρες τῆς ἀληθείας τοῦ φαινομένου τούτου. Ὅπου ἐπικρατεῖ μονομερῶς ἡ νόησις καὶ ὅπου ὡς μοναδικὴ θεότης λατρεύεται ἡ ἐπιστήμη, ἐκεῖ ἐρημώνεται ἀργὰ ἢ γρηγορὰ ἡ ψυχὴ. «Τὸ αἷτιον τῆς νόσου τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ εἶναι ὁ κλονισμὸς τῆς πίστεως», εἰπέ τις τῶν ἀριστεῶν τοῦ φιλοσοφικοῦ στοχασμοῦ.

Διὰ τοῦτο ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, καὶ δὴ ὁ διανοούμενος, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν γραμμάτων, δοκιμάζει ζωηρὰ τὴν νοσταλγίαν πρὸς ἀνώτερόν τι καὶ καθαρότερον.

Ἐν ἑαυτῷ ζῆ «ἡ ἀνάμνησις» τοῦ Πλάτωνος, ἡ ὁποία δημιουργεῖ τὴν ἀνάγκην πρὸς ἀνάτασιν, πρὸς πτῆσιν πέραν τοῦ κόσμου τῆς αἰσθητῆς πραγματικότητος.

Ἄς προσεγγίσῃ λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος τῆς Διανοήσεως καὶ τῆς Ἐπιστήμης τὰ ἀθάνατα διδάγματα τῶν τριῶν ἁγίων Ἱεραρχῶν εἰς τοὺς παλμοὺς τῆς συγχρόνου ζωῆς, διὰ νὰ ἐκτιμήσῃ ὅλην τὴν ἀξίαν τοῦ ζῶντος

πάντοτε καὶ νεάζοντος Πατερικοῦ πνεύματος, διὰ ν' ἀποκτήσῃ τὸν Νεοπατερισμόν, τὸν ὁποῖον εἴπερ ποτὲ σήμερον ἔχει ἀνάγκην εἰς τὴν ζωὴν. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀποτελεσματικὸν μέσον τὸ ὁποῖον θὰ ἀποκαθάρῃ καὶ θὰ ἐξαγιάσῃ τὸν πολιτισμὸν μας. Καὶ θὰ κατορθώσῃ οὕτω ν' ἀναχθῇ ἀπὸ τῶν φαινομένων εἰς τὴν οὐσίαν, ἀπὸ τοῦ παροδικοῦ εἰς τὸ αἰώνιον ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας εἰς τὸ βάθος.

Καὶ ἐν τῇ ἀνακαινίσει ταύτῃ θὰ αἰσθάνηται εἰς πᾶσαν τοῦ βίου περίστασιν, τὴν παρουσίαν τοῦ Αἰωνίου, θὰ ἐνωτίζηται πανταχοῦ καὶ πάντοτε τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ, τοῦ λαλήσαντός ποτε ἐν τῷ Ἰσραὴλ διὰ τοῦ Νόμου καὶ τῶν Προφητῶν, ἀντηχοῦσαν εἰς τὸν μεγαλειώδη Ναὸν τῆς φύσεως, τὸν ὁποῖον δροσίζει ἡ αὐγὴ καὶ λιχνίζει ἡ ἐσπέρα, εἰς τὴν μελαγχολικὴν ἐρημίαν τοῦ τοπίου καὶ εἰς τὸν ἀπαλὸν φλοῖσθον τοῦ κύματος, εἰς τὴν παγερότητα τοῦ χεμιῶνος καὶ εἰς τὴν ἀνθησιν καὶ τὴν χαρὰν τῆς ἀνοιξέως. Τότε ἀκριβῶς θὰ νοήσῃ ὅλον τὸ βάθος καὶ τὴν οὐσίαν τῆς θεοπνεύστου Γραφικῆς ρήσεως «Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, μιμείσθε τὴν πίστιν» (Ἐβρ. ιγ' 7).

Πρὸς τὴν φωτεινὴν ταύτην κατεύθυνσιν στρέφεις, Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, καὶ τὰ πολύμοχθα σπουδάσματα τῆς Πατριαρχικῆς διακονίας Σου, ζηλῶν πάντοτε τὸ μέγα εἰς θεωρίαν καὶ δρᾶσιν παρελθὸν τῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ τὴν παροῦσαν ἐπέτειον, ὅτε ἡ Ἐκκλησία τείνει χεῖρα φιλίαν καὶ ἀδελφικὴν πρὸς τὴν Ἐπιστήμην, ἡ Πίστις καὶ ἡ Εὐσέβεια πρὸς τὴν Γνώσιν, πρὸ τοῦ θεοδοξάστου Σου Θρόνου συνωθεῖται ἡ μαθητιῶσα νεότης, ἡ ἀποτελοῦσα τὴν παρηγορίαν τοῦ παρόντος καὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀπεκδέχεται τὰς Πατριαρχικὰς Σου εὐχὰς καὶ εὐλογίας.

Εὐλόγησον, φωταγώγησον αὐτὴν διὰ τοῦ ὑψηλοῦ παραδείγματός Σου εἰς τὴν πίστιν πρὸς τὰ εὐγενῆ ἰδεώδη τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνίσχυσον διὰ λόγων πατρικῆς παραινέσεως τὰς τετραγαμένας ψυχὰς τῶν νέων τούτων βλαστῶν τῆς ἐνταῦθα Ὁμογενείας καὶ εὔξαι ὑπὲρ αὐτῶν, ὅπως, μιμούμενοι τὴν Πίστιν τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ Οἰκουμ. Διδασκάλων, ἀποβῶσι χρήσιμοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος καὶ δοξάζεται καὶ ἐν αὐτοῖς ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Γένοιτο.

SİSMANOĞLU
MİMARLIK

Çituri Biraderler Basımevi

İstanbul — 1957